

ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Červen 2014

Milí přátelé,

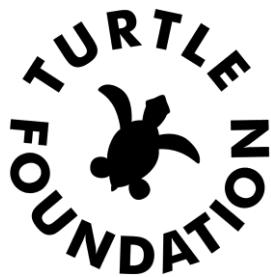
v květnovém zpravodaji jsem psala, že indonéské vedení projektu bude muset být vyměněno. Uvědomovala jsem si, že přechod na lepší fungování projektu bude chvíli trvat, že to nebude jednoduché a bude se muset spoustu věcí řešit, nikdy by mě ale nenapadlo, že to bude trvat tak dlouho a že se za celý červen vlastně nic nestane. Červen by se dal nazvat měsícem čekání, měsícem ubíjejícího ticha před bouří.

Otázky ohledně účtů se do konce května nevyřešily a Turtle Foundation napsala místnímu vedení, že jim peníze na červen nepošle a že požaduje jejich rezignaci, aby projekt mohl běžet dál. Vedení tuto zprávu rozhodně nepřijalo s klidem a pokorou, místo aby se omluvili, že si uvědomují svou chybu a odstoupili, byli naštvaní a celý měsíc dělali potíže. Naštěstí kluci na ostrovech zachovali klidnou hlavu a pracovali dál. Já se snažila normálně žít a pracovat. Dělal jsem účetnictví a napsala článek do magazínu Koktejl. 24.6.2014 o mě vyšel článek v místních novinách Berau post. Článek se vlastně moc povedl a mám z něj radost, jen ten proces byl vtipný nebo přinejmenším jiný než na jaký jsem zvyklá. Rozhovor s novinářkou byl příjemný, o tom žádná, ale text článku ke korektuře mi poslala až po šestém urgování a nikdy by mě nenapadlo, že když jí text opravím, že ho pak zase změní..a tak se stalo, že je tam krásně popsáno, proč v Berau jsem, proč jsou želvy důležité a proč je pro ně zásadní tahle oblast, že se mi nelíbí a proč ilegální ale přesto neustále fungující prodej želvích vajec a suvenýrů ze želvoviny, ale také je tam napsáno, že jsem z Československa. No snad to až tolik nevadí a článek přispěje k pochopení toho, proč se tu želvy snažíme chránit.

24. června jsem také šla na imigrační prodloužit svá víza. Bohužel tam ale nebyl šéf kanceláře a nikdo jiný to prý udělat nemůže, takže mi milí úředníci chvíli vyhrožovali nedovoleným pobytem v zemi, pokud odjedu na ostrovy, ale pak je přestalo bavit dívat se na můj vystrašený obličej a řekli, že se to nějak udělá, napsali mi dopis povolující pobyt v zemi a nechali si můj pas, tak doufám, že v pondělí až na imigrační půjdu (ted je zavreno) mi pas dají zpět s příslušným razítkem a všechno bude v pořádku.

O den později 25. června nastal den D, den, na který jsem dlouho čekala. Stěhování. I když zedníci ještě úplně nedokončili náš domek, je alespoň natolik hotový, že jsme si tam mohli přestěhovat všechny věci z kanceláře před odjezdem na ostrovy. Záležitost to byla více než vtipná – místní vedení projektu nám nedovolilo ke stěhování použít projektové auto a tak jsme všechny věci včetně nové skříně, nádobí, veškerých batohů i kytek v květináčích převáželi na motorce. Občas jsem nevěděla, zda mám pomáhat, fotit nebo se smát..ale nakonec to dobře dopadlo. Jediný problem je, že ted když jsme se vrátili z ostrovů domek porad není dokončen a tak jsem na dnešek spala v hotelu. Stejně ale verím, že brzy začneme po 4 měsících bydlet jako normální lidi ve svém a ne v kanceláři.

26. června jsme konečně vyrazili na ostrovy. Na cestu jsme museli pronajmout auto, nakoupili jsme zásoby jídla i vše další potřebné, vyzvedli dobrovolnice Petru (PřF UK) a Evu (studium medicíny) v hotelu a vyrazili jsme. Auto bylo tak plné, že ze zadního skla nebyl vidět ani 1cm, já měla u nohou batoh a Petra je musela

ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Červen 2014

mít celou cestu položené na pytlí s rýží. V pořádku jsme ale dojeli na ostrovy a kluci měli z dobrovolnic velkou radost. To víte, nestává se každý den, že by měli ochranáři na ostrově hned dvě mladé dívky. Předháněli se ve šplhání pro kokosy k pití, servírovali společné večere a najednou měli hroznou potřebu učit se anglicky. Holčákům to nevadilo a klukům tahle návštěva rozhodně zvedla náladu, za což bych v naší nynější složité situaci byla ochotná platit zlatem. Kromě odvedení myšlenek kluků od problémů nám ale holky také moc pomohly s výrobou kokosového oleje a hlavně s odpadem. Všechny nově naplavené plasty a sklo se na Bilang-bilanganu podařilo zlikvidovat za 2 dny a další záprah nás pak čekal na Mataze.

Návštěva měla ještě jednu důležitou úlohu, chtěli jsme ještě jednou před návratem místního šéfa, Ahanga, ze Samarindy mluvit se všemi rangery. Kluci jsou kompaktní jako nikdy před tím, už s Ahangem a Rachmadem nechtějí mít nic společného a přejí si pokračovat s ochranou mořských želv pod Turtle Foundation. Věří, že všechno bude dobré a dokonce přemýšlí o tom, co všechno mohou dělat, pokud budou s penězi nakládat rozumně. Přejí si opravit domky, zvýšit informovanost místních o ochraně želv i své práci, chtějí pro místní pořádat výlety na ostrovy i workshopy jak vyrábět suvenýry z kokosu, přejí si vzdělávat děti ve školách. Moc bych si přála, aby vše bylo dobré a tyhle plány se mohly proměnit v realitu.

Když to shrnu, měsíc červen utekl jak splašené koně a nevyřešilo se vlastně vůbec nic. Musíme počkat až se Ahang vrátí ze Samarindy a pak se nám ho snad povede přesvědčit, že bude nejrozumnější, když přestane být tvrdohlavý a konečně odstoupí. Doufám, že už to nebude trvat dlouho a že se tak opravdu stane. Držte nám palce. Mějte se krásně a dejte vědět, jak se Vám daří

Hana Svobodová

www.morskezelvy.cz

<http://www.facebook.com/pages/morskezelvy.cz/607230715971714?ref=ts&fref=ts>